

12 — Magla

Gusta, siva magla pojavila se niotkuda ; puzala je kroz prašnjave ulice polako ispunjavajući svaki ćošak, sve dok nije pronašla put ka samom centru Gaobinga.

Tai je maglu posmatrala sa prozora na najvišem spratu hotela. Videla je čitav centar, i bedne uličice iza njega, kuće raspalih krovova i ribljih mirisa koji su joj se uvlačili u sobu. Na samoj granici horizonta, neumoljiva kao sudbina, nalazila se ljuštionica riže— u njoj su davno sahranjeni snovi njenih roditelja, kao i njeni snovi.

Debeli gradonačelnik stajao je ispred rezidencije, i smejao se na grubu šalu Tainog makroa. Društvo im je pravio šef policije. Ljudožderstvo na delu. Posmatrala je kanibale koji su žderali sudbine malih, običnih ljudi. Debela mešina je primala dobre pare da bi žmirila na prostituciju koja se odvijala preko puta njegove rezidencije.

Magla im se polako primicala, ali oni kao da je nisu bili svesni. Tain pogled skrenu na drugu stranu. Ljuljaška je imala neobičnog , ali redovnog gosta : malog, plišanog pandu sa čudnim imenom Ljutko. Ganzi, sitna crnokosa devojčica svaki dan je donosila pandu na isto mesto. Tai je poznavala— devojčica je bila siročče, i ponekad, kad bi mušterije bile široke ruke, kupovala bi joj nešto hrane i kolača.

Tai zatvori oči. Životinja iza nje upirala je iz sve snage. Treća mušterija od jutros, ali ovaj je bio najgori. Prvi je tražio da ga gazi štiklama i bičuje do krvi. Drugi je bio još gori. Nisu radili ništa— tražio je samo da je drži za ruku. Užasno ju je nervirala ljubopitljivost klijenta, hteo je da zna sve o njoj, njenim roditeljima, porodici, prijateljicama.. morala je da sluša žalopojke o njenoj ženi, posesivnosti i proganjanju, kako je navodno ljubomornija od svih koje je imao...sumnjala je da je taj ikad video žensko van bordela. Ali ovaj treći... gotovo da je poževela nazad onu dvojicu. Platilo je unapred, pre seksa. Mlad i snažan kao bik, surov i sirov, pumpao je bez ikakvog osećaja da je pod njim nežno žensko telo. Ponašao se kao da je ona životinja, ljubimče s kojim može da radi šta hoće.

Osećala je da se događa nešto nesvakidašnje, dolazak magle kao da joj je probudio nadu u čudo. Utehu odavno nije nalazila u živima. Ponekad je noću razgovarala s duhovima roditelja, koji su joj šaputali sa grana drveća koliko je lepa i neobična. To bi joj pomoglo da prebrodi noć i suze. Pričali su joj kako se ljupko oblači i kako će zauvek biti njihova mala princeza. Kada je prvi put uzeo šef policije, i kada joj je ljigavčeva ruka rasparala gaćice, duhovi su joj pomogli da preživi. Bez njih bi se sigurno ubila.

Nakon što je životinja konačno svršila, Tai je čula vrisak. Ganzi. Otvorila je oči i kroz maglu nazrela siluete tela. Trebalo je nekoliko sekundi da prepozna tela. Makro, gradonačelnik, šef po-

licije, krojač... kockari, lopovi, siledžije... na desetine, stotine tela je sada ležalo svuda. Jedini živi stvor vani je bila Ganzi. Vrištala je dok joj se magla polako primicala.

Prokleti bili, pomisli Tai— šta god da vas je pobilo, dobru je stvar učinilo... gde ste sad licemerni perverznjaci? Ljubitelji toplog ženskog mesa, s kojim za pare možete raditi sve što poželite ? Ležite na cesti, razbacani kao polupane ljske od oraha.

Ganzi je i dalje vrištala. Osećaj zadovoljstva polako je napuštao Tai. Nešto bi trebala da učini za devojčicu. Okrenula se da kaže klijentu da ide, i vrisnula ; životinja je gledala praznim, ukočenim pogledom. Prisilila se da ga dodirne. Hladan kao led. Tai je još jednom vrisnula i istrčala iz sobe. Sledio je šok za šokom. Preskakala je preko mrtvih tela. Kada je stigla do hola, u nju su zurili mrtvački pogledi recepcionara. Otvorila je vrata i istrčala u maglu.

Čula je da je Ganzi doziva. Potrčala je i uspela da uhvati devojčicu pre nego što je magla progutala. Pokušala je da se probije sporednim uličicama, ali svuda je nailazila na zid od magle, i mrtvih tela na zemlji. U jednom trenutku shvatila je da više nema kuda ; milovala je devojčicu po kosi, moleći se za brz i bezbolan kraj.

Iz magle se javio glas. Nije to bio nežni šapat njenih roditelja, već glas snažnog, moćnog duha. Parao je uši i mozak, reči pretvarao u vrisak.

„Tražim novog Skupljača „— tada nije razumela. Nadala se da će duh biti milostiv, i poslati je brzo kod roditelja, da zajedno šapuću u sutonu.

Nanging je dremao u podne, spržen vrelim tropskim suncem. Gradu su se približavali neobični putnici. Vitka, lepa devojka na visokim štiklama, koja je u naručju nosila sitnu devojčicu. Devojkica je jednom rukom grlila plišanog pandu, a drugom stiskala digitron.

Iza putnika, kuljala je siva magla.

„Koliko duša?“ — progovorio je glas iz magle.

„54 800“ — odgovori Tai.

„Preciznije“ — glas je odavao izvesnu dozu nestrpljivosti.

Sitna devojkica brzo poče da pritiska digitron. Tai je pomi-
lova po kosi, i prenese rezultate koje je Ganzi dobila.

„50 000 grešnih. Čistih — 4800. Uglavnom novorođenčadi, nešto bolesne dece, stotinjak kurvi i nekoliko budističkih sveštenika „— izdeklamovala je Tai.

„U redu — reče glas — Čiste pusti da izađu iz grada. Za ostale... proceduru znaš. Imaš li nekih pitanja ? „.

„Ako dozvolite, kao i obično... pozabavila bih se lično makroima, policajcima i političarima... mali procenat. Imate dovoljno duša da budete siti dva-tri meseca, do sledećeg obroka. Molim vas za Ganzi... izrazila je želju da se lično pobrine za mučitelje životinja.“

„Prihvaćeno“, odgovori glas.

Beznogi prosjak je bio prvi stanovnik Nanginga koga su ugledali. Tai mu spusti nešto novčića u dlan, a onda mu iščupa dušu. Umro je sa izrazom sreće na licu. Magla se namah promeškolji, njene konture kao da postadoše jasnije.

Grad je mirno čekao goste ; otvorenih pijaca, restorana, ribarnica, koje su pozivale gladne putnike da svrate i prezalogaje. Nije ni slutio da ovi putnici imaju *drugačije navike* u vezi ishrane.

Gusta, siva magla polako počeo da ulazi u grad.